

Det er ikke lige Ret for begge Ægtefæller, man opnaar, naar man kræver, at begge skulle være enige om en Beslutning, før denne kan virkeliggøres. Resultatet af en saadan Lov vilde kun blive det, at den af Ægtefællerne, der er stærkest i legemlig eller aandelig Henseende, *paatvinger* den anden sin Beslutning. Her kan saaledes ikke være Tale om lige Ret, men kun om, at Magten fra at være udelukkende Mandens bliver *den stærkeres*. Og en saadan Lov vilde derfor i mangfoldige Tilfælde skabe ægteskabelige Forhold som dem, Strindberg saa talentfuldt og utilsløret skildrer i sit Drama: „Faderen“. Hjemmet — det Sted, hvor der for Børnenes Skyld burde være Fred og nogenlunde rolig Tilværelse, — vilde i mangfoldige Tilfælde blive en Kampplads, hvor Mand og Hustru prøve Styrke med hinanden, om ikke i legemlig saa i figurlig Forstand. Det er selvfølgelig *det ideale*, at Ægtefæller ville søge at møde hinanden i Forstaaelse og stræbe efter Enighed, men da nu Kjendsgjerningerne vise, at de allerfleste Forhold ere langt borte fra Idealet, og da vi alle vide, at Loven netop er for de „haardhjærtede“ eller ulykkelige, saa nytter det ikke at lave en Lov, der lige som med en Trumf vil tvinge Ægtefolk til Enighed. Sligt lader sig ikke gjøre. Tværtimod, der er saa megen Selvstændighedsfølelse i de fleste Mennesker, at de ved et Magtbud netop skræmmes op til at være paa Post imod at miste noget af deres eget, i Stedet for at ledes til gjensidig at slaa af paa egne Fordringer for at opnaa et Resultat. Og allersnarest vil dette finde Sted, naar Talen er om et Samarbejde, et Samliv mellem Manden og Kvinden, to Væsner, der i Tankesæt og Følelsesstemning som oftest ere vidt forskellige.

Man bliver let enig om, at den nuværende Lovordning, der lægger al Magt og Myndighed i Mandens Haand og giver ham alene Ret og Raadighed over saa vel sin egen som Hustruens Formue samt Eneraadighed over Børnene, at en slig Lovordning er slet og forkastelig. Den Fred i Hjemmet er for dyrekjøbt, der er baseret paa den enes ubetingede Ret til at byde og den andens ubetingede Underkastelse. Der *maa* en Lovforandring til. Men denne bør da nærmest gaa i Retning af at stille de to Ægtefæller saa frit over for hinanden som vel muligt i Stedet for at bindé deres Hænder og hindre deres Virken ved Fordringen om „Enighed“ mellem de to.

Denne Anskuelse er da ogsaa kommen til Orde i Hr. Høgs-